

Joan-Elies Adell Pitarch

Encara una olor

Premi
Alfons el Magnànim
València de Poesia

No vulgues robar-me més temps.
Exhaureix aquests quants minuts més de respit
que et dono i passa pàgina ràpidament.
Abstreu-te de la biografia. De les espècies
en vies d'extinció. Oblida els crits rogallosos
i els vocables sobris. L'èpica i l'erudició.

UN MATÍ QUALSEVOL

Em desperto amb la impressió d'haver
passat la nit en blanc. Ja és de matí
tot i notar l'hermètica insistència
de les parpelles. Em torno a refugiar en el son.
Sento, però, els pensaments vacil·lants,
a punt d'esclatar. Sé que és la marca recent
d'un estrany tatuatge que em neguitejarà
al llarg del dia. També sé positivament
que ja no em tornaré a adormir. El silenci
em diu que hi ha coses pendents. Coses sense
veritable importància. Aquests raigs de sol
resplendents i tendres em parlen també.
Per què és tan bonic aquest matí de setembre
quan hi ha records embriacs que la memòria
impedeix de compartir? Estiro les cames fora del llit.
Poso els peus a terra mentre miro ben fixament
les formes estranyes dels dits descalços.
Hi entreveig, gairebé a desgrat, fragments
d'una realitat que sobreviuen a la intempèrie.

FLORS VERMELLES

Són d'un vermell rar, aquestes flors.
Com si m'entrés alguna impuresa
en els ulls cada cop que em dispo
a mirar-les. Em fan recordar
amb precisió aquell gust amarg
que ja no és a la boca. Busco una fórmula
per poder parlar sense contemplacions
d'aquest mal sabor o de l'estrany color
d'aquestes gerberes que ara acabo de collir.
És tard. Miro el cel i són clars els núvols.
S'instal·len al voltant d'aquests fulls
que voldrien transcriure les arestes precises
d'aquells pètals efímers i envellutats.
Sé que això és inviable. Em sé atònit.
Desarmat davant la consciència de sentir
unes llàgrimes que s'escolen com fina
aigua de pluja. Caminen per unes galtes
inexplorades des del llunyà temps
de la infantesa. Els sentiments no coneixen
les lleis de la gravetat. Em miro a l'espill.
Em retorna una imatge desconeguda fins ara.
L'erosió de descobrir els motius del simple pas
del temps. Hauria de ser d'una superfície

neutra que només reflectís l'espai.
Ara s'ha transfigurat, però, en síl·labes
a penes comptades. En petites esberles
de llum que només saben reunir trossos d'atzar.

ET FAIG EXISTIR

Però ha de fer-se així
tot poema?

Bartomeu Fiol

Començ de dir el que em crema les paraules.
Brutes de temps, conscient de quanta pols
roman a les entranyes, dient coses
que a ningú no importen, importunes,
em reconeixeré tot palpant-les.
Són meues durant aquest breu transcórrer,
les posseeixo amb la constància
gasiva de qui vol assaborir
cada matís, cada accent, cada flaire.
Tot i sabent-les abrusants i efímeres
les faig existir ara que les llegeixo.
Són paraules tan doloroses com
aquesta mar que es desdiu en la fugaç
insolència d'un no-res perpetu.

CAMP DE BATALLA

Quan penso que visc a la vora extrema
de la realitat és quan més necessito
lligams que em facen encara creïble
la tendresa retrobada d'un camp
ras que sempre roman en la memòria.

Ara que sóc més lluny que mai
l'he de tornar a fer existir a penes
pronunciant-lo. Reuneixo baula
rere baula les lletres que bateguen
des del fons d'un extens solar, ple d'herbes
seques i de terra eixuta,
de grans pedres que feien de porteria
a eterns partits de futbol que jugàvem
a l'estiu, dos contra dos, i que sempre
acabaven amb un «qui marca gol guanya».

El nostre particular camp de batalla.

BÀSCULA

Començo per incidir en el poc pes
de les paraules. En l'enlluernador
teixit de la seua durada. A terra,
com la ferida fixa d'un cos delicat,
veig passar les ombres d'un pensament
amb forma de núvol. De ben segur ocupen
el lloc de la boca. L'estiu encara
no arriba del tot. El pes de la seua tardança
és la calor d'aquesta veu que mussita.

ESCRIT A MÀ

Abans que pogués girar el cap,
ja m'havia consumit aquesta claror
gairebé d'ivori. Va ser llavors
que em vaig adonar que no hi ha cortines
capaces d'evitar l'involuntari envit
d'una cal·ligrafia quasi
perfecta. Se'm va fer necessari esperar,
verificar la presència del sol mentre
esgarrapava les tardes inflades
al fons de l'horitzó. Al llarg d'aquelles eternes
hores de temps em vaig sentir sotmès
a l'implacable rigor de les seues condicions.
Incapaç d'habituar-me a aquella
insuportable tibantor, no va deixar
de reposar els ulls en mi. Es recolzava
en les galtes enceses, en el meu tacte esverat.
Sentia coses estranyíssimes.
La remor insòlita dels budells. L'ossada
de les columnes. El grinyol de vells
materials d'enderroc. Vaig haver de tancar
els ulls. Només em veia a mi mateix
escrivint en la sorra, a l'escolta
d'aquella veu que encara m'enfronta.

EN VIES D'EXTINCIÓ

No vulgues robar-me més temps.
Exhaureix aquests quants minuts més de respit
que et dono i passa pàgina ràpidament.
Abstreu-te de la biografia. De les espècies
en vies d'extinció. Oblida els crits rogallosos
i els vocables sobris. L'èpica i l'erudició.
Pren únicament del llenguatge el rostre
de cada instant. De la teua consciència
els llims del fons. És aquesta ferma
voluntat d'endreçar un paisatge
en degradació contínua el que t'ha fet
creure que ets capaç encara d'entendre
la vida. I converteixes en objecte d'estudi
la densitat del buit. Llavors s'estén
inevitablement una revolució silenciosa.
Unes paraules massa imperfectes que,
empeltades de silenci, desclouen el desig.